

Lokaal 017

Lokaal 017

Rik Schroer

Auteur: Rik Schroer

Coverontwerp: Rik Schroer

Druk: Brave New Books

Eerste druk: juni 2026

ISBN: 9789465467122

© 2026 Rik Schroer

Hij ademde diep in, kneep zijn ogen even kort samen en genoot van de zachte wind die zorgde voor een aangename temperatuur op zijn huid. Hij zag de tweedejaars leerling Simon voorovergebogen zitten op een van de schooltafels. Simon zat redelijk in het midden van het klaslokaal wat voor hem een prima plek was om te doen wat hij moest doen. Hij zag dat Simon geen fijne zithouding voor zichzelf gecreëerd had. Dit kon onmogelijk comfortabel zijn.

Afijn, over enkele minuten hoefde Simon zich daar niet meer druk over te maken. Dan was hij namelijk morsdood.

Hij had het raamdeur al op een kier gezet om makkelijk naar binnen te kunnen. Glimlachend bedacht hij zich dat het bizar was dat een school aan raamdeuren deed op de benedenverdieping. Nog gekker zou het zijn als de school dit op de eerste etage of de tweede etage had gedaan, maar de architect van het gebouw was dus nog net niet zo gek als hij. Of net zo moordlustig als hij kan je misschien beter zeggen bedacht hij zich.

Hij omklemde het heft van zijn mes en merkte een lichte spanning in zijn lichaam. De zweetdruppels op

zijn hand waren hier het bewijs van. Hij schoof het deurraam verder open en stapte geruisloos naar binnen. Langzaam schuifelde hij stap voor stap dichterbij. Met een vastberaden kalmte stond hij nog maar twee meter van een nietsvermoedende Simon af. Ondanks iets dat hij recent had gedaan was dit nieuw voor hem. Ergens was het opwindend, maar een vorm van spanning tintelde nu ook in zijn lichaam door, ondanks de kalmte van zojuist.

Hij zette weer een paar passen en keek even snel om zich heen. Het klaslokaal was ingericht als een doodnormaal klaslokaal. Een bureau voor de docent, een aantal tafels met stoelen erachter en de gebruikelijke topografische kaarten van Nederland en de Wereld. En wat ook goed uitkwam was de vloerbedekking die zijn stappen, die al bijna niet te horen waren, nog meer dempten. Wat een geluk dat naast het raamdeur er ook nog vloerbedekking in alle schoollokalen op de vloer aangebracht was. Naast de architect was er dus ook nog een interieurstylist geweest die knettergek of moordlustig was.

Hij bekeek het lemmet van het mes voor de zoveelste keer deze prille ochtend en wist dat hij met gemak door het vlees zou snijden. Thuis had hij het uitvoerig getest om niets aan het toeval over te laten. Hij had dit zonder moeite gedaan met verschillende dingen

als poppen en rundvlees, nadat hij online had gevonden waar je mensenvlees het best mee kon vergelijken.

Met nog één meter te gaan blies hij een keer rustig uit en draaide met zijn heup zijlinks naar achter. Zijn lichaam bewoog mee en daardoor kon hij zijn arm ook meebewegen om een goede en flinke zwaai te maken. Het lemmet stak naar voren en sneed vrijwel zonder geluid de rug van de nietsvermoedende Simon in. Simon kermde zachtjes, maar maakte verbazingwekkend weinig geluid, wat te wijten was aan de totale verbijstering waarin de leerling zich momenteel verkeerde. De dertien centimeter van het lemmet trok hij aan het heft weer uit de rug van Simon om deze vervolgens opnieuw in het vlees van Simon te plaatsen. Dit keer iets hoger tussen de schouderbladen. Simon kromp ineen en zou nu ongetwijfeld beter weten wat hem overkwam. Hij zakte op de tafel nog meer in elkaar dan de ongezonde houding die hij eerst al had aangenomen en viel vervolgens als een blok beton op de grond. Hij twijfelde niet en wist dat zijn missie nog niet klaar was. Onhandig manoeuvreerde hij zich langs de tafel, waarbij zijn bocht iets te kort bleek te zijn. Hij kreeg de punt van de tafel in zijn zij en vloekte binnensmonds. Het zorgde voor meer frustratie wat resulteerde in nog

een aantal willekeurig geplaatste steken met het mes in het lichaam van de hulpeloze Simon. Simon wist zich met een uiterste krachtinspanning om te draaien en keek met grote ogen naar de man die hem aan het vermoorden was. 'Jij?' sputterde hij haast onverstaaanbaar waarna zijn lichaam zich gewonnen gaf en bewegingloos op de grond bleef liggen. Hij keek luttele seconden naar het bewegingloze lichaam en fluisterde: 'Ja, ik.'

Hij draaide zich om, zodat hij via het raamdeur kon verdwijnen. Hij keek bij het langsgaan van de wastafel even in de spiegel, veegde een paar bloedspetters af van zijn gezicht, deed het raamdeur zachtjes dicht en verdween over het kleine hekje in het achterliggende bos.

8 september 2025

Stan hoorde de wekker meermaals overgaan en sloeg lukraak om zich heen zoals hij iedere ochtend deed. Dit moment van de dag haatte hij het meest. Het besef om naar school te moeten, terwijl je in bed ligt zou verboden moeten worden vond hij.

Na de wekker eindelijk gevonden te hebben bleef hij nog even richting het plafond staren, alvorens hij uit bed stapte en zijn kleren aandeed. Zijn moeder had keurig de kleren op de stoel in de kamer klaargelegd, zoals zij dit iedere doordeweekse dag deed. Iets wat Stan zeer fijn vond van zijn moeder, maar waar hij op zijn school niet te koop mee liep. Iemand van zestien jaar die in leerjaar drie van de middelbare school zat zou dit toch eigenlijk zelf wel moeten kunnen doen. Hij deed zijn kleren aan, keek in de spiegel en pakte zijn tube gel. Lang geleden was hij overgestapt van potten gel naar tubes gel. Een duidelijke reden hiervoor had Stan niet. Wel gooide hij met enige regelmaat de tube van zich af richting bed, nadat hij iets in zijn haar had gedaan. Het risico om met een pot te gooien was risicovoller dan met een tube. Waarschijnlijk had hij daarom zijn moeder verzocht om tubes te halen.

Zijn haar doen nam altijd het meeste tijd in beslag op ochtenden voor school. Stan vond zichzelf niet ijdell, maar wilde wel altijd goed voor de dag komen als hij naar school ging. Niet specifiek voor een meisje, maar voor zijn imago. Dit soort dingen spelen nou eenmaal in deze leeftijdsfase vond hij, al snapte zijn moeder dit niet. Zijn moeder, Sasha, was degene die met enige regelmaat naar de Etos ging om boodschappen als deodorant en gel te halen.

Na de andere ochtendrituelen als tandenpoetsen en naar het toilet gaan liep Stan de laatste trap af om beneden in de woonkamer uit te komen. Stan sliep op zolder, wat hij ergens wel lekker vond. Zijn zusje kwam voorheen met regelmaat zonder reden op zijn kamer en sinds hij naar zolder was verhuisd was dat minder frequent geworden. Hij had haar eens een koekoek genoemd toen hij haar vond in zijn kamer en ze een voetbalblad aan het lezen was op zijn bed.

‘Een koekoek?’ had ze verbaasd gereageerd.

‘Ja, die nemen ook de plek van anderen in als ze er zelf niet zijn,’ was zijn gevatte antwoord.

Ze had gedaan of ze het grappig vond, maar Stan had gezien dat ze het niet snapte. Zijn zusje was dan ook vier jaar jonger en zat nog in groep acht van de basisschool.

Eenmaal beneden aangekomen smeerde Stan zijn brood met boter en legde er royaal wat plakken kaas op. Hij keek even op de klok om de tijd te checken. Dat had hij boven ook al op zijn wekkerradio gedaan, maar het was een geruststelling om het beneden in de woonkamer bevestigd te krijgen. Tot zover zijn vaste ritueel van een ochtend voor school. Het enige wat af en toe nog kon verschillen was het beleg op zijn brood.

Vervolgens kwam zijn vader, Marc, vanuit zijn kantoortje naar de keuken gelopen, al was ook dat heel normaal. Het ging meer om de manier waarop en met welke boodschap zijn vader binnenkwam.

Rennend met zijn telefoon aan zijn oor gekluisterd. Hij keek alert en luisterde aandachtig. Hij sloot zijn, voor Stan nog, mysterieuze beller af met de woorden 'Ik ben er over 5 minuten.'

Hoewel dit van alles kon betekenen en het vaker was voorgekomen, gold dat niet voor de volgende boodschap van zijn vader: 'Er is iets heel ergs gebeurd. Ik moet nu naar de school van Stan.'

8 september 2025

Stan keek naar zijn moeder die verbouwereerd tegen het keukenblad aangeleund stond. Voordat ze iets hadden kunnen zeggen was zijn vader de deur al uit en had hij niet de moeite genomen om de deur rustig te sluiten. De klap die het gaf zorgde voor een extra dimensie van stilte in het huis waar normaliter altijd wel geluid te horen was in de vorm van stemmen, de televisie of muziek.

Na een minuut wist Stan zich te herpakken, al kwam dat door de trilling die hij voelde in zijn broek. Zijn mobiel trilde en dat herinnerde hem eraan dat hij zijn mobiel direct na het gesprek op 'niet storen' zou zetten zoals hij iedere ochtend deed. Deels omdat dit op school verwacht werd en je anders je mobiel kon inleveren, maar daarnaast ook gewoon omdat het fijn was. Stan was al vele malen bestookt met belletjes van telefoonproviders, goede doelen en vermoedelijk vele oplichters. Als je telefoonnummer eenmaal ergens bekend was leek er geen ontkomen meer aan. Bij gemiste oproepen zou hij zelf wel terugbellen. Als het nummer er betrouwbaar uitzag. Een webpagina van 'Wie heeft mij gebeld?' was een populaire zoekterm in de geschiedenis van Stans

internetbrowser. Nummers met een andere landcode belde hij steevast al niet terug. Het was bizar hoeveel verschillende landnummers al een poging hadden gedaan om te bellen. Nigeria voerde wel de boventoon. De landcode was simpel te onthouden. Bij het zien van plus tweehonderdvierendertig hoefde Stan geen overweging te maken om wel of niet op te nemen. Het rode telefoonicoontje was dan snel ingedrukt.

Hij nam zijn mobiel op en hoorde dat het Stella was, een klasgenoot die hem altijd belde als er uitval van lessen was en duidelijk niet uit Nigeria kwam. Stan zag Stella voor zich in gedachten. Het was een schuchter meisje met lang, bruin en stijl haar. In de lessen zat ze altijd naast haar enige vriendin Jessy. Ze lieten zich beiden weinig in de lessen horen, behalve op momenten dat de docent iets vroeg. Stella en Jessy zaten altijd vooraan in de klas en zouden nooit van hun leven uit de klas gestuurd worden. Dat was gewoon uitgesloten.

Stella stond in de telefoonboom bovenaan en dat betekende dat zij als eerste van de leerlingen wist dat er uitval was en drie leerlingen opbelde, waaronder Stan. De hele telefoonboom was gebaseerd op reistijd van de leerlingen van de klas. Stan zou hierna twee andere leerlingen bellen en zo wist binnen enkele

minuten de hele klas wat er aan de hand was. Hij was één keer vergeten om de uitval van het eerste lesuur door te bellen. De twee leerlingen na hem wisten van niets en de vier leerlingen daaronder ook niet. Zij waren nietsvermoedend op school gekomen om de aardrijkskundeles te volgen en waren van een koude kermis thuisgekomen, nadat ze bij binnenkomst op het centrale bord de uitval constateerden. Het had Stan boze blikken opgeleverd toen hij zich een uur later op school meldde. Hij had een excuses gemompeld, maar vond ook dat ze zich niet zo hoefden aan te stellen. Iedereen vergat toch wel eens wat?

De boodschap van Stella was dit keer echter van een andere aard. Ze vermeldde dat ze de hele dag vrij waren, maar dat ze de reden niet wist. Stan bedankte haar en hing op. Zijn moeder keek hem onderzoekend aan, maar vroeg niets. Ze had ondertussen de situatie van haar man en het telefoongesprek naast elkaar neergelegd en één en één kunnen optellen.

Stan belde de volgende twee klasgenoten en vertelde hetzelfde verhaal als dat Stella hem verteld had.

Bruno bedankte hem voor het doorgeven en benadrukte dat hij dit keer dan wel nog even in zijn bed kon blijven liggen. Stan gniffelde in zichzelf toen

hij had opgehangen. Zelf zou hij waarschijnlijk ook op die manier hebben geantwoord.

Stan liep naar de woonkamer en liet zijn moeder achter in de keuken. Ze hadden sinds een week een nieuwe stoel in de woonkamer staan. De stoel was direct geclaimd door zijn vader die er iedere avond na het douchen in ging zitten om eindeloos op zijn telefoon te scrollen. Op een moment als deze kon Stan er zelf gebruik van maken. Hij plofte neer op de stoel die een stukje van zijn plek verschoof.

‘Niet zo hard! Die is net nieuw!’ riep zijn moeder vanuit de keuken.

Hij startte zijn PlayStation op om FIFA te spelen en klikte zijn carrière met Borussia Dortmund aan. De stoel draaide hij richting de televisie om de best mogelijke positie te hebben. De eerste wedstrijd was tegen SC Freiburg en zou een makkie moeten worden. Toch merkte Stan al snel dat hij zich niet kon concentreren op het spelletje of juist de afleiding kon vinden, zoals hem dat bij FIFA vaak wel lukte. Door zijn hoofd schoot constant dezelfde gedachte. Wat zou er in Godsnaam aan de hand zijn op zijn school?

8 september 2025

Terwijl Stan zich enorm verveeld had, zat hij aan de keukentafel te wachten tot het avondeten opgediend werd. Het was wachten op zijn vader die via de groepsapp had laten weten dat hij onderweg was. De groepsapp bestond uit de vier leden van de familie. De foto die door Lynn om de twee weken werd verwisseld was op het moment een foto van een kolibrie. Stan had haar gevraagd waarom de foto van de groepsapp een kolibrie was. Lynn had verbaasd gereageerd. 'Omdat kolibries super mooie dieren zijn misschien?' Ze had met haar ogen gerold en Stan niet meer aangekeken.

Stan checkte de groepsapp op een nieuw bericht van hun vader. Dat was er niet. Ongetwijfeld zou hij toch ergens weer staande gehouden worden door een collega om nog wat te bespreken over de lopende zaak. Dat gebeurde zeker drie keer in de week en irriteerde Stan mateloos. Ook zijn moeder baalde daar geregeld van. Ze zorgde dat het eten op de doorgegeven tijd klaar op tafel stond, maar kon het met enige regelmaat na een kwartier eerst weer in de oven schuiven of op het vuur zetten om op te warmen.

Stan had overwogen om zijn beste vrienden Bart en Zaki te appen om te chillen, maar had het toch niet gedaan. Hij had een onrustig gevoel in zijn lichaam en koos daarom voor de rust. Het had er in geresulteerd dat de tijd voorbijkroop en hij naast FIFA en wat huiswerk weinig voldoening uit de dag had gehaald. De muren waren op hem afgekomen en dat al na één dag.

Het was misschien raar om te constateren, maar ergens hoopte hij dat hij de volgende dag gewoon weer naar school zou kunnen.

Toen zijn verlate vader binnenkwam zag hij er gestrest uit. Dit probeerde hij te verbloemen door luchtig en rustig te praten, maar onderliggend merkte Stan direct dat zijn vader anders was. Ze gingen aan tafel zitten en zijn moeder kwam met een grote pan hachee die ze opnieuw had opgewarmd. De pan met aardappelpuree stond al wel klaar op het trivet. Begin september was niet helemaal de tijd voor hachee, maar het hele gezin was fan van de heerlijke hachee die hun moeder maakte. Als de temperatuur iets daalde rond deze maanden werd al gauw het recept van hachee door hun moeder tevoorschijn getoverd. Zelfs Lynn vond het lekker en dat zou gerust toegevoegd mogen worden als een nieuw wereldwonder.

‘Pap, wat is er aan de hand op school?’ besloot Stan maar direct op de man af te vragen.

Zijn vader fronste, een teken dat hij afwoog wat hij kon zeggen, maar dat hij vooral niet te veel kwijt wilde.

‘Stan, uhm... je zag al dat ik vanmorgen snel weg ging. Ik ging naar je school en daar is iemand gevonden.

Diegene is er niet meer.’ Hij keek er spijtig bij.

Stan keek zijn vader met grote ogen aan. ‘Dood? Hoe dan en hoe kan dat voor het eerste uur al zijn? Dat kan toch geen leerling van de school zijn? Wie is het eigenlijk? Wat een klootzakken!’

Zijn vader zuchtte om vervolgens toch enigszins een antwoord te formuleren. ‘Daar kan ik niets over zeggen, jongen. En denk een beetje aan je taal. Je zusje is er ook bij.’

Daarmee was duidelijk dat zijn vader niets meer ging zeggen. Aangezien zijn vader niets kon zeggen en zijn moeder en hij thuis waren gebleven, was Lynn degene die vooral aan het woord was. Ze leek de ernst niet in te zien en vertelde vrolijk over de pauze met vriendinnen op school.

Met rekenen hadden ze ongelijke breuken moeten aftrekken van elkaar. Ze had het zelf al heel snel begrepen en het een aantal klasgenoten uitgelegd. De juf had na de instructie met een klein groepje gezeten dat het lastig vond, maar eigenlijk vonden veel meer

kinderen het lastig. Daarom had ze die kinderen geholpen.

Verder kwam het voor Stan niet. Hij haakte af bij Lynns uitgebreide beschrijving van haar dag. Hij at zijn eten zwiĳgend op en wachtte geduldig tot de anderen het ophadden. Dit was het teken dat ze van tafel mochten, wat Lynn prompt ook direct deed. Zij was de laatste die het op at. Aangezien zij het meest op de praatstoel had gezeten mocht dat geen verrassing zijn. Meestal was het hun moeder die het eten het laatst op had.

‘Ik geniet er gewoon meer van dan jullie,’ had ze wel eens geantwoord als Stan zijn ongeduld niet meer had kunnen bedwingen. Dat zij er meer van genoot was niet de mening die Stan deelde. Hun moeder was in staat om een vork met eten te vullen, het naar haar mond te brengen om vervolgens iets te zeggen en dezelfde vork met eten weer op haar bord te leggen. Stan had met stijgende verbazing en irritatie dit tafereel aanschouwd en gedacht dat ze het expres deed om hun te irriteren. Toen hij zijn moeder er een keer mee geconfronteerd had leek ze zich van geen kwaad bewust.

Misschien is dat dan nog wel erger had Stan destijds gemompeld.

Stan deed zijn oortjes in en deed alsof hij muziek luisterde door ritmisch met zijn hoofd te bewegen. Echter, hij had niets opgezet en hoopte dat zijn vader nog iets zou vertellen tegen zijn moeder. Dit plan lukte.

‘Het is een jongen van de school, Sasha. Echt niet normaal wat daar is gebeurd. Hij is wel tien keer in zijn lichaam gestoken,’ fluisterde zijn vader.

‘Shit,’ hoorde Stan zijn moeder harder zeggen dan bedoeld. Ze keken beiden even kort naar hem. Snel wendde hij zich af en keek hij naar buiten.

‘Ja, morgen en de komende dagen is de school nog dicht voor verder onderzoek. De insteek is om overmorgen de school kort te openen voor een bijeenkomst in de aula.’

‘Hebben jullie enig idee wie dit gedaan heeft?’ vroeg Sasha.

‘Nee, we hebben op dit moment wel een schoenafdruk. Dat is eigenlijk het enige,’ vervolgde zijn vader.

Stan zag zijn vader even huiveren en nogmaals afwegen wat hij tegen zijn moeder ging zeggen. Ook tegen haar liet hij niet altijd het achterste van zijn tong zien. Dat lag aan de situatie en het soort onderzoek. Terwijl hij opstond zei hij: ‘In het oog van de jongen zat een zwart vlaggetje met het cijfer 1 geprikt.’

Julia kon niet wachten. Ze had haar outfit zorgvuldig uitgekozen, maar het ook al drie keer verwisseld. Het resultaat was dat ze uiteindelijk de outfit had gekozen, waarin ze ook was begonnen. Over tijd verspillen gesproken.

Vanavond was het eindelijk zover. Het schoolfeest waar ze al minstens een jaar naar uitkeek zou vanavond in de sporthal naast het Pieterse College plaatsvinden. Hoewel het schoolfeest ieder jaar werd gehouden, zou het dit jaar anders moeten zijn. Beter. Als oudsten van de school beleef je het anders, wordt er naar je opgekeken en doe je er echt toe.

Hopelijk is Donny er ook, al twijfelde ze daar nauwelijks aan. Viola, haar beste vriendin, had in de wandelgangen van de school gehoord dat Donny zou gaan.

Ze had er luchtig op gereageerd toen Viola haar dat vertelde, maar van binnen had ze een warm gevoel gekregen. Ze was ontzettend blij en kreeg een euforisch gevoel. Viola had dat ook wel ingezien. Ze had een scheve glimlach op haar gelaat en de woorden 'dat vind je vast niet erg, hè' zeiden eigenlijk al genoeg.

Julia en Viola vertrokken direct, nadat Viola, uiteraard veel te laat, bij Julia thuis aankwam. Met de Gazelle fietsen die ze drie jaar geleden nog samen hadden uitgezocht was het een half uurtje fietsen.

Terwijl het begon te schemeren fietsten ze samen net wat harder dan normaal. Daar was ook een reden voor. Julia hield er namelijk nooit van als het donker was en zag in alles 'gevaar'. Zo had ze ooit al een boom aangezien voor een clown met een bijl. Ze had toen overwogen om via een omweg te fietsen, maar had zichzelf voor gek verklaard en was uiteindelijk toch doorgefietst. Ergens was ze daar achteraf ook trots op, omdat ze niet was gezwicht voor haar angsten.

Nu gaf het fietsen met haar metgezel haar wel een veiliger gevoel, maar was ze toch liever op locatie dan dat ze rond aan het fietsen was in de schemering. Ze had Viola nooit verteld over haar angsten.

Viola had al een paar keer tijdens het fietsen een blik opzij geworpen. Een blik die verraadde dat ze vond dat Julia te snel fietste. Julia had iedere keer snel haar trappers even stilgehouden en Viola was weer langszij gekomen.

Viola kende ze al vanaf de basisschool. Ze waren altijd onafscheidelijk geweest en kenden elkaar ondertussen door en door. Ze zaten dan wel niet bij

elkaar in de klas, in de pauze zochten ze elkaar altijd op.

Julia had nog wel andere vriendinnen, maar zo vrij als ze kon zijn met Viola was ze met niemand. Zij voelde precies aan hoe ze zich voelde. Daar waren geen woorden richting elkaar voor nodig.

Andersom was het net zo. Viola had een zware tijd gehad en was stiller geweest. Julia had in die tijd bij de eerste keer afspreken al doorgehad dat ze stiller was en haar er naar gevraagd. Na de nodige tranen had Viola verteld dat haar moeder was ontslagen op haar werk en dat ze zich daar veel zorgen om maakte. Het tekende ook het goede karakter van haar vriendin. Lief en zorgzaam, maar aan de andere kant ook gek en impulsief. Bovenal was Viola een vriendin die ze door en door kon vertrouwen.

Geheimen en nieuwtjes werden steevast nog dezelfde dag aan elkaar ontrafeld en een belletje van de één naar de ander werd standaard een gesprek van minimaal een half uur.

Nadat Julia en Viola de schemering hadden getrotseerd konden ze vrijwel direct doorlopen naar de garderobe. Ze moesten alleen kort hun kaartje laten zien. De fietsen hadden ze op slot gezet bij de fietsenstalling en het was hun opgevallen dat ze redelijk vroeg waren, gezien het geringe aantal fietsen.

Als oudsten van de school hadden ze de minimale leeftijd van zestien al achter zich gelaten, waardoor ze het oranje bandje in plaats van het gele bandje om hun pols kregen. Het gaf Julia een trots gevoel, helemaal toen ze zag dat vele leerlingen die al aanwezig waren, het gehate gele bandje troosteloos om hun pols hadden hangen. Dat had ze zelf voorgaande jaren ook gehad.

Na de fietstocht lustte Julia ondertussen wel wat en zonder een woord uit te weiden over wat ze als eerste gingen doen liep Viola al glimlachend voor haar uit. Twee zielen, één gedachte, dacht Julia.

Viola betaalde met de muntjes twee glazen wijn die ze hadden gekregen bij het bestellen van het schoolticket. De wijn zat in bekertjes wat een bewuste keuze van de organisatie was geweest om gevaarlijke situaties tegen te gaan. Recent waren er meerdere ruzies en gevechten bij feesten in de buurt geweest en dus was het glaswerk waar de drankjes in werden geserveerd aangepast tot het schenken in bekertjes. Viola gaf aan dat ze, na de eerste wijn voor de dorst, wel direct muntjes moesten gaan halen.

Julia knikte kort, maar reageerde niet. Vanuit haar ooghoeken had ze namelijk iets nog veel belangrijkers dan wijn in haar blikveld gekregen. Donny was gearriveerd.

10 september 2025

Gek genoeg moesten de leerlingen van het Pieterston College in Warnsveld zich twee dagen na het ongeluk al melden op school. Er was in deze twee dagen een hoop gebeurd, al was bijna alles gebaseerd op geruchten en sterke verhalen.

Met alle mogelijkheden rondom social media zou je verwachten dat er al iets zou uitlekken, maar de politie had dit weten te voorkomen. In de twee dagen waren er natuurlijk genoeg leerlingen naar school gekomen om een glimp op te vangen van het onbekende dat gebeurd was. Naast deze nieuwsgierige leerlingen wisten ook genoeg volwassen mensen zich niet te bedwingen. Des te knapper dat de politie de spreekwoordelijke poorten dicht had weten te houden. Er hing om de gehele buitenkant rood-wit lint om de school heen.

Daarnaast was er aan de achterkant een klein bos waar je ook niet kon inlopen. Er was niet bekend waarom dit bos was afgebakend met lint, wat de geruchtenmachine alleen maar meer aanspoorde met gekke verhalen.

Om half negen deze ochtend werden de leerlingen verwacht. Het rood-witte lint was inmiddels weg en

Stan kon met zijn vrienden zo naar binnen lopen zonder gestopt te worden. Hij liep tussen Bart en Zaki in. Met zijn drieën vormden ze een onafscheidelijk trio en waren ze klasgenoten op de HAVO.

Ze hadden na hun tweede leerjaar een keuze moeten maken voor bepaalde keuzevakken en op elkaar afgestemd wat ze zouden kiezen. Ergens voelde het dan ook vertrouwd aan om met deze twee jongens te lopen, ondanks dat er veel onrust heerste over de nog onduidelijke boodschap.

Zelf wist Stan natuurlijk al wel van het lijk door het fluisteren van zijn vader twee dagen geleden. Hij had dit echter tegen niemand verteld om zijn vader niet in de problemen te brengen. Ondanks dat was er ook nog heel veel onduidelijk, zelfs voor Stan. Wie was het slachtoffer en misschien nog wel belangrijker; wie was de dader?

Binnen werden Stan, Zaki en Bart net als alle leerlingen doorgestuurd naar de aula. De conciërges Menno en George waren degenen die de leerlingen hiernaartoe navigeerden. Bijzonder genoeg deden ze dit beiden zonder te praten en maakten ze dit alleen duidelijk met hun armgebaren.

Zowel voor Menno als George was dit niet hoe ze normaal in hun gedrag waren. Menno was altijd vrolijk en goedlachs. Hij was een lange gestalte en door zijn

slungelige manier van doen een beetje aandoenlijk. Hij was erg populair onder de leerlingen en zag een milieudienst nog wel eens door de vingers, terwijl hij het wel aftekende. Het zat hem in de kleine dingen, waardoor Menno al heel snel erg gewaardeerd werd door het merendeel van de leerlingen.

George was een donkere en kleine man en keek altijd nors. Hij was recht door zee en daarnaast eerlijk. Hij sprak afkeurend als je iets had uitgevrotten, maar had het beste met de leerlingen voor. Ze waren dan wel tegenpolen, misschien waren ze juist daardoor wel een heel sterk team.

Eenmaal aangekomen bij de aula stonden verschillende docenten om plekken aan te wijzen. Stan zag zijn mentor Jenssen staan en zag dat ze erg druk was. Druk met nietsdoen in de optiek van Stan. Jenssen had een rok aangetrokken met een zwarte maillot eronder. Haar dunne shirt was blauw en je zag de zwarte behaandjes duidelijk over haar schouderbladen zitten.

Zaki had dit blijkbaar ook gezien. ‘Verdomme, waarom kan Jenssen niet eens een keer normaal voor de dag verschijnen?’

Leerlingen om hen heen gniffelden, maar stopten daar ook snel mee bij de aanblik van de twee agenten op het podium.

Zijn eigen vader was één van de twee agenten en alsof hij al op Stan had zitten wachten, keek hij Stan direct aan. Een kleine glimlach verscheen om zijn mond, maar meteen daarna verstrakte hij en hield hij zijn gezicht weer in de plooi.

Naast zijn vader stond Dinant. Stan had wel eens over hem gehoord tijdens het eten, maar de man nog nooit in het echt gezien. Dinant was een oudgediende agent die jaren geleden promotie had kunnen maken.

Stans vader had hem dat eens gezegd tijdens het avondeten. Dinant barstte alleen niet van de ambitie en had hier vriendelijk voor bedankt. In Warnsveld vond hij het wel prima om zo de laatste paar jaar tot aan zijn pensioen te slijten. Beide mannen zagen er onberispelijk uit in hun uniform. Dit was ook te merken aan verschillende geluiden om Stan heen. De ‘wow’s en wauw’s’ kwamen geregeld over de lippen van verschillende leerlingen.

Normaal zou een klas met zo’n twintig leerlingen minuten nodig hebben om stil te worden. Dit was nu niet het geval voor de ruim honderdzeventig leerlingen die op het Pieterse College zaten. Nadat iedereen zat werd het muisstil en dat was het teken dat het woord was aan de mannen op het podium. Ook de rector, meneer Dassen, kwam het podium op gelopen.

Stan dwaalde even af voor het openingswoord begon. Hij zag Dassen staan en dacht nog even aan de aanvaringen die hij met hem gehad had in de eerste twee leerjaren. Zo was het één keer een automatische afspraak met Dassen geworden na zijn vijfde overtreding. De vijf keer milieudienst had hij netjes uitgevoerd, maar daarnaast moest hij zich dus nog verantwoorden en had hij moeten vertellen hoe hij het vervolg op school voor zich zag.

Stan had het totale nonsens gevonden, maar had dit wijselijk voor zich gehouden. De andere keer was een directe verwijzing naar Dassen na een ruzie met Stephan, een enorme klier van vier VMBO. Stan had Dassen graag verteld wat er voorgevallen was, maar had daar geen enkele mogelijkheid toe gehad. De man met het brilletje over zijn neus had hem alleen maar met verheffende stem toegesproken. Stans respect was dan ook prompt verdwenen voor Dassen vanaf dat moment. Dit was vorig schooljaar gebeurd, maar stond Stan nog helder voor de geest. Hij was blij dat Stephan zijn VMBO-diploma zou halen en dat hij er dit jaar niet meer zou zijn. Niets was minder waar. Stephan zakte voor zijn examens, al leek hem dit zelf niet zoveel te doen. Ook zijn beste vrienden waren gezakt, met als resultaat dat ze nog op het Pieterse

College zaten. Het gevolg was dat, vooral jongere leerlingen, geterroriseerd werden door het groepje. Dassen liep direct op de microfoon af die duidelijk al op zijn hoogte was afgesteld. De man zou ook eens iets aan het toeval overlaten.

‘Beste leerlingen van het Pieterse College. Zoals jullie weten was de school de afgelopen dagen dicht. Dit was niet zonder reden. Er is namelijk iets ergs gebeurd op deze school, al hebben jullie ongetwijfeld de politie al zien staan. De politie zal jullie zo vertellen wat.’

Vervolgens ging Dassen verder met enkele formaliteiten en sloot hij af met de mededeling dat alle leerlingen na de bijeenkomst in hun vaste mentorlokaal vragen konden stellen aan hun mentor. Daar was nu namelijk geen ruimte voor.

Agent Dinant deed een stap naar voren om het over te nemen. Hij was wat groter dan Dassen en pakte daarom de microfoon uit de houder. De man was autoritair en deed alles met zelfverzekerde bewegingen. Indrukwekkend vond Stan het.

‘Beste leerlingen, ik zal er niet omheen draaien, want er is al genoeg over gezegd. Jullie horen de waarheid te kennen. Jullie ouders hebben direct toen jullie binnenkwamen een mail gekregen met ‘dat’ wat

meneer Dassen en ik jullie vertellen. Bespreek het vanmiddag dan ook vooral thuis.'

Hij stopte even en zijn gezicht ging een tikkeltje ernstiger staan.

'Op deze school is dinsdagochtend iemand om het leven gekomen in lokaal 017. Deze persoon is een leerling van jullie. Simon die net in het tweede leerjaar is begonnen is helaas overleden. Jullie snappen vast dat we daar nog niet veel over kunnen zeggen. Het onderzoek loopt nog. We kunnen al wel de geruchten die rondgaan in de school bevestigen.' Dinant keek even rond. Verschillende leerlingen in de zaal konden hun ongeduld niet meer verbergen.

'Wat dan?' hoorde hij verschillende leerlingen door de zaal roepen.

'Simon is inderdaad vermoord,' vervolgde Dinant. Er volgde een oorverdovende stilte en Dinant wachtte ook even bewust.

Er begon ergens vooraan in de zaal een meisje te huilen.

'Simon uit 2B?' hoorde Stan iemand voor hem tegen zijn buurman fluisteren.

Terwijl Dinant verder sprak keek Stan om zich heen. Iemand is vermoord en dat in de school. Betekende dat dan niet dat er iemand van binnen de school dat gedaan had? Hij zag leerlingen zitten, bijna allemaal

met dezelfde geschokte gezichtsuitdrukking. Hij zag zijn mentor Jenssen achter tegen de aula staan met een nerveuze blik. Hij zag de beide conciërges staan die met de laatste leerlingen mee naar binnen waren gelopen en achter bij de deur waren blijven staan. En hij zag Stephan, de jongen waar hij ruzie mee had gehad met een hele andere blik. Stephan keek anders dan de rest. Niet geschrokken, maar ook niet verdrietig. Eerder iets wat op nieuwsgierigheid leek. Terwijl Stan zich weer terugdraaide naar het podium om zich te concentreren op dat wat Dinant zei, hoorde hij hem nogmaals zeggen dat ze in het kader van het onderzoek niets konden zeggen. Vervolgens rondde Dinant zijn mededeling af en deed hij een stap terug. Stan keek opnieuw naar Stephan die ondertussen zijn blik had gevoeld en ook naar hem keek. Met een stalen gezicht keek Stephan Stan aan. 'Waarom Stephan? Waarom kijk je zo?' fluisterde Stan tegen zichzelf.

10 september 2025

Het gesprek met Jenssen was van korte duur geweest. Jenssen was uiterst nerveus in looppas de klas in gekomen, terwijl Stan en de anderen uit haar mentorgroep er al zaten. Plukkend aan haar kleren en haar had ze de leerlingen te woord gestaan. Ze had daarin eigenlijk geen enkele vraag echt kunnen beantwoorden en er constant omheen gedraaid. Ze kan zo de politiek in, had Stan op dat moment gedacht.

Een half uur later liepen Stan, Zaki en Bart het lokaal alweer uit in de richting van de uitgang. Ze hadden geen les, maar waar dat normaal een glimlach opleverde was dat nu niet het geval. Ze groetten nog enkele medeleerlingen die dezelfde gelaatsuitdrukking hadden en stapten het ruime fietsenhok in.

‘Wat stond je te kijken?’ hoorde Stan vanachter gevraagd worden toen hij de fiets sleutel uit zijn broekzak haalde. Het was Stephan die met zijn vaste groepje, waarvan Stan alleen Dele qua naam kende, naar hun toe waren gelopen.